

RR

Sverigetempot 2024, 2125 km, 117 timmar 55 minuter

Äventyret startade med att jag satt på ett julbord tillsammans med sambon en kall decemberkväll förra året. Efter lite olika bud om datum och tid så öppnade äntligen anmälningen till Sverigetempot, jag lyckades vara snabbast att fylla i anmälningen och knep således startnummer S1 (skönt att man fick vara snabbast någon gång). Bokade även in ett fyrbäddsrum på Katterjokk turiststation i samma veva som anmälningen. Glömde sedan nästan bort att jag var anmäld fram till i maj när jag insåg att starten faktiskt började närma sig.

Jag åkte från Östersund kl 16:30 på onsdagen, hela dagen innan jag åkte gick jag runt och stressade, ifrågasatte om jag verkligen skulle åka och fällde någon tår. Som tur är har jag en extremt fin och stöttande sambo som hjälpte mig och hade följ med mig till stationen. Väl på tåget lyfte stressen lite. Tågresan upp var fin men intetsägande. Jag hade tre timmars byte i Sundsvall så där käkade jag lite och lyckades lämna cykel och packning på ett hotell så jag kunde ta en promenad på stan och plocka några Hitta-ut kontroller. Vi fick stå och vänta någon timme med tåget på morgonen då de var oroliga att gårdagens urspårning hade haft sönder växeln, men till slut fick vi åka vidare.

Anlände till Katterjokk lite efter lunch. Lyckades sätta ihop cykeln som hade överlevt resan och rullade bort till ICA med Niclas som var en av de fyra som jag delade rum med. Att spendera tid i Katterjokk tyckte jag var extremt trevligt, miljön var fantastisk och människorna var trevliga. Att sitta på altanen vid boendet med några andra, dricka kokkaffe, äta kex och prata cykling var nog en av höjdpunkterna av hela resan för mig.

Starten gick kl. 9:00 på lördagen. Väderprognosen hade länge varit osäker med allt från uppehåll och medvind till 25mm regn och motvind. Väl vid start så regnade det och blåste en del. Jag var kall och blöt redan innan starten gick med lyckades trots det motivera mig själv att rulla några meter extra bort över gränsen till Norge.

Den första biten mellan Riksgränsen och Kiruna var ett fantastiskt landskap. Vid start var det några som flög i väg i en hejdundrande fart men jag kände mig trygg i den klungan jag låg i. De jag hade pratat med innan start som hade planer på att cykla snabbt låg med i den så det kändes som att det borde lösa sig i slutändan, det var trots allt över 200 mil kvar.

Jag hade en plan i mitt huvud att jag skulle hänga på snabbgruppen till Arvidsjaur, sova 4 timmar där, och sedan ta resten av loppet i min fart och förhoppningsvis rulla in på runt 130 timmar.

Lite innan Kiruna berättar Mange för mig att Nils hade tänkt stämpla i Kiruna på 3 minuter och att man nog behövde skynda sig för att hinna med innan tåget gick. Lyckas stämpla och fylla flaskor snabbt nog för att hinna med. Det var nog det beslutet under hela loppet som sparade mig mest tid. Från Kiruna till Gällivare rullar det på. Jag blir blöt igen och vi cyklar på lite 2+1 innan Svappavaara. Jag får bita i några gånger och bestämma mig för att jag ska följa med klungan till Gällivare då min puls har varit hög från start. Strax innan Gällivare så ser jag Rasmus och Mange diskutera hur de ska göra i Gällivare. Jag hör mig för och vi kommer fram till att det blir ett lite längre stopp i Gällivare på en OKQ8.

Vi rullar genom natten med några få stopp längs vägen, det längsta stoppet är pizzan i Jokkmokk. I Jokkmokk tar stoppet ca 45 minuter men det känns värdefullt när vi kört de första 30 milen på 10 timmar och 3 minuter.

Milen mellan Jokkmokk och Arvidsjaur blir rätt så monotona. Det blir aldrig mörkt trots att vi cyklar genom natten, Mange beklagar sig över sin rygg, jag blir fascinerad över vattenkraftverken, stockholmarna måste ta bild på varenda ren de ser och vi stannar till vid polcirkeln för att ta lite bilder.

När vi börjar närma oss Arvidsjaur så låter stugan som Mange bokat i Slagnäs betydligt mer lockande än det vindskydd jag hittat på kartan. Så efter en kort vattenpåfyllning har jag övergett min första plan och rullar vidare mot dödsgruset och strax därefter en stuga med riktig säng.

Dödsgruset går bra för däcken då vi är stolta representanter av Team Breda Däck, dock flyger Manges PBP-väst av i farten. När han har plockat upp den så inser han att han även tappat sin SRAM laddare. Mange och Rasmus spenderar några evighetslånga minuter med att leta medan jag står och halvsover på cykeln. Till slut tröttnar jag och kommer på att de nog kan låna sambons laddare som finns i Östersund. Sagt och gjort lämnar vi en laddare någonstans på dödsgruset som en uppoffring till randogudarna och rullar mot sömn.

I Slagnäs blir det 3 timmar sömn och vi rullar vidare mot Sorsele för frukost. När vi sitter och äter frukost så släpper Mange bomben att han tänker bryta på grund av sin rygg. Både jag och Rasmus tycker det är en urusel tanke och säger åt honom att ta det lite lugnt i Sorsele för att hitta lite nya krafter. Jag och Rasmus trampar sedan ut ur Sorsele med målet för dagen att sova i Östersund. Några timmar senare når vi av nyheten att Mange har tagit sig vidare! Allmän lycka råder då i vår lilla tvåmannaklunga. Vi äter loppets andra pizza i Dorotea och provianterar på Coop. Även andra natten blir det ljus nattcykling. Jag byter till ett par varmare strumpor i Strömsund vilket hjälper tårna ett tag men till slut gör sig de blöta skorna påminda. Det blir lite nattmacka i Hammerdal innan vi till slut rullar in i Lit och efter vad som kändes som en evighet in i Östersund kl. 4:30 på morgonen. Vi har sedan innan kommit överens om att det blir 4 timmar sömn med cirka 5 timmar stopptid. Jag tar en dusch och somnar sedan direkt.

På morgonen när vi ska i väg står cykelkompisen Roger och sambon Linnea utanför vandrarhemmet och hejar glatt. Vi mottager några motiverande ord innan jag, Rasmus och Linnea trampar söderut. Storsjöbyggen bjuder på strålande solsken och lätta vindar. Tillsammans med Linneas glada humör så känns det inte som om det finns ett bekymmer i världen. Våra vägar skiljs från Linneas vid ICA i Myrviken. Jag och Rasmus rullar vidare mot backarna som väntar innan Klövsjö och Vemdalsaskalet. E45:an efter Svenstavik är lika otrevlig som alltid och backarna är precis lika illa som alla sagt. Vi får till och med en regnkur på oss strax innan Vemdalsaskalet men vi lyckas ta oss in på ICA för käk utan att bli allt för trötta.

Vi överger planen för dagen att ta os 3 mil söder om Vansbro och hittar i stället en stuga 3 mil innan Vansbro i Johannisholm. Cyklandet fortsätter och skyarna öppnar sig när vi är halvvägs ner för Vemdalskalet. Inte mycket att göra åt saken dock så vi tar oss vidare mot Sveg. I Sveg blir det proviantering inför natten med vetskapen att det kommer vara riktigt tomt längs med vägarna innan vårt sovstopp.

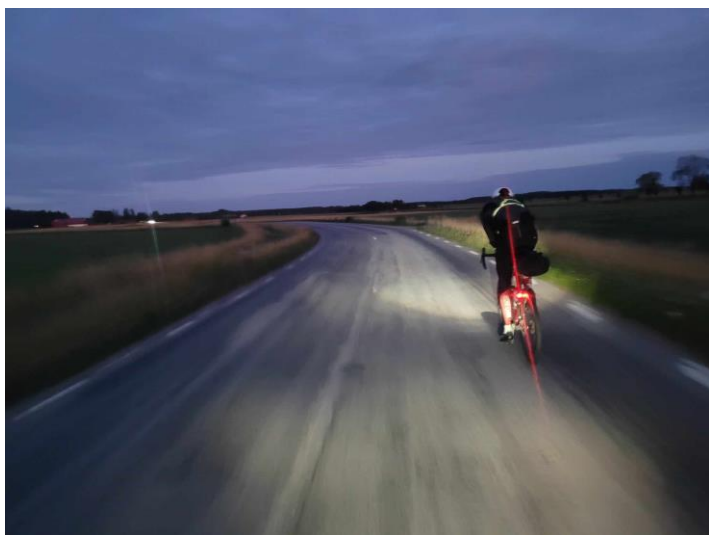
Natten blir antagligen den kallaste på hela loppet och jag är evigt tacksam att Rasmus har en extra jacka som han lånar ut till mig. Vi hittar vår stuga och nyckel på campingen och jag kryper huttrandes ner i sängen. Rasmus kommer in i stugan och tar två täcken, jag blir avundsjuk och är på väg att ta ett till men hinner knappt börja röra på mina kalla stela ben innan Rasmus snällt lägger ett till över mig. Tack!

Vi vaknar till skinande sol men att kläderna är blöta. Accepterar snabbt vårt öde och beger oss ut på vägarna. Benen börjar vakna efter några mil och jag kan bara konstatera att det tar fler och fler mil innan de vaknar varje morgon. När vi väl lyckats rulla in i Vansbro efter några överraskande grusvägar så ropar någon efter oss. Mange sitter på en bänk med käk! Vi pratar i några minuter och jag försöker förklara hur imponerad jag är. Tyvärr har Mange cyklat genom natten och behöver sova så vi kan inte slå följe. Jag och Rasmus hittar lite kaffe och gör en plan för dagen. Målet får bli Skövde, en dagsetapp på 36 mil. I Skövde har Mange bokat ett hotellrum som vi får ta över då han antagligen inte kommer hinna dit.

Vi får riktigt fin cykling efter Vansbro i några timmar, och börjar gissa startgrupp på de cyklister vi kommer ikapp. Det blir en liten tävling för att vi ska lyckas underhålla oss själva lite. Vi stämplar i Fredriksberg och rullar sedan vidare. Tankarna om det kommer att bli första dagen utan regn börjar dyka upp men vi vågar inte hoppas på för mycket än. Vi rullar efter ett tag in i Karlskoga och beställer en kebabrulle, vi har någon tanke om att vara effektiva så vi får uträttat alla våra behov mellan beställning och att rullen är klar. Det går och vi rullar vidare ätandes. Efter några hundra meter inser vi dock ett problem. Sås är väldigt gott och de hade varit generösa med det, men nu har vi sås över halva cykeln. Blir bara att rulla in på en mack, äta snabbt och sedan torka av oss själva och cyklarna innan vi rullar vidare.

De sista milen in till Skövde blir riktigt sega, först är det skumpiga vägar som utmanar sittdynorna och sedan backen upp till Billingeus. I backen konstaterar jag att jag blivit en riktig svensk randocyklist då jag nu har svurit högljutt över Peters rutt. Till slut så kommer vi upp, stämplar och rullar vidare mot ett hotellrum som väntar i botten av backen. Väl framme visar det sig att vi inte får checka in. Som två slagna hjältar letar vi upp ett annat hotell. Valet faller på Hotell Majoren. Vi möter en vänlig receptionist som informerar oss om de bara har deluxrummet kvar. Vi tar det och accepterar att det blir pärlor till svinen. Sängen är gudomlig. När jag tar av mig skor och strumpor så inser jag att min högra fotled är stor som en tennisboll. Med den vetskapen går jag och lägger mig. Tankarna bara snurrar och jag ifrågasätter starkt om jag kommer kunna ta mig i mål.

När jag vaknar efter 4 timmar så känns inget bättre. Jag virrar runt ett tag och inser att jag tappat bort mina vantar i nattens förvirring. Tittar på den väldigt inbjudande hotellfrukosten men tar bara två mackor och stoppar ner dem i ryggfickan. Frukosten får intas rullandes.

Vi gör lite snabb matte och kommer fram till att vi har 44 mil kvar till mål och 26 timmar att göra det på om vi ska vara under 120 timmar. Det ska gå bestämmer vi oss för.

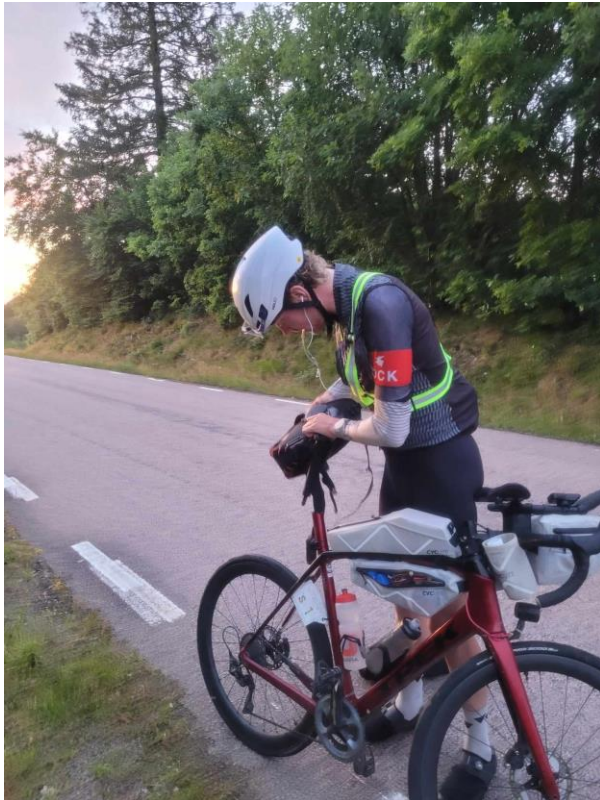
Peter bjuder oss på ytterligare en backe upp ur Skövde mot Falköping, I Falköping blir det ett snabbstopp och jag lyckas hitta ett par fodrade arbetshandskar för 180kr på macken, väldigt skönt att få det löst. Vi rullar vidare på banvallen och efter ett tag kommer det en cyklist som jag känner igen på långt håll, det är Björn! Förra året cyklade jag nog nästan fler mil med Björn än vad jag cyklade själv så det blir ett glatt återseende. Han rullar med bredvid i några mil och bjuder på lite motivation i den jobbiga vinden.

Strax innan Ulricehamn är jag och Rasmus själva igen. Det blir mer vatten i Ulricehamn och klädesjustering då det nu är ohyggligt varmt. Sedan glass och en justering av min sadelhöjd i Tranemo innan vi lämnar banvallens monotoni.

Skyarna öppnare sig och åskan bryter ut strax innan Sjötofta och vi tar tillfället i akt att säga hej till de som har ordnat en spontankontroll där. Vädret blir lite bättre när vi rullar men det bjuds på en maktdemonstration av vädret när åskan dundrar och regnet öser ner.

Vi stämplar i Hyltebruk och siktar sedan på Laholm. Laholm blir i mitt huvud, början på slutet. Strax innan Laholm ser jag Hallandsåsen, vetskapen att bakom den döljer sig Skåne och målet blir fantastiskt motiverande. I Laholm blir det mer pizza, fikabröd, pucka och drickyoghurt. Vi skapar även en plan, resten av sträckan ska klaras av i 5-mils etapper. Efter var femte mil blir det lite fika och en koffeintablett.

Halvvägs upp för Hallandsåsen börjar min cykel knaka, många tanka far igenom huvudet om vad som kan vara fel. När jag lättar på trycket på pedalerna så slutar det. Vi stannar dock och känner efter, verkar inte vara något glapp i vevlagret och allt snurrar fritt. På känsla rycker jag i sadel och får med mig hela sadelstoplen upp. Aja, den integrerade klämman i stolpen har blivit lös innan. Jag försöker lossa på den så att jag kan få ner stolpen i röret men inget händer. Då påpekar Rasmus att den ser trasig ut. Vid närmare inspektion så har hela bulten gått av. Där och då ringer jag nästan hem för att bli hämtad och få sova i egen säng. Vi lyckas dock kila fast allt med lite buntband och jag kan rulla vidare med en 2 cm för hög sadel de sista 16 milen.

Resten av natten blir väldigt händelselös, vi äter och cyklar. I Eslöv får vi äntligen meddela en beräknad ankomsttid och jag börjar förstå vilken fantastisk prestation vi är på väg att lyckas med.

Till slut ser vi havet och skylten mot Smygehamn. Vi har lite snabbt diskuterat om vi bryr oss om att vara under 118 timmar, det gör vi inte så vi tar det i vårt tempo.

Vi svänger in mot udden där min pappa och Linnea står och väntar på oss. Vi får stämplat, tagit bilder och slänger nästan ner cyklarna i havet så vi slipper se dem igen.

Jag fick en fantastisk resa genom Sverige som gick snabbare än vad jag någonsin kunnat drömma om. Om det inte hade varit för Linneas fantastiska stöd hemifrån och Rasmus cykelsällskap så hade jag aldrig klarat det. Tack.

